తప్పు ఒకరిది శిక్ష ఒకరికి

శ్రీమతి వల్లూరి శారదగారు

౧

మధుసూధనరావుగారికి శ్యామల పెద్ద కూతురు. శ్యామల చాల తెలివైనబాలిక. గుణవంతురాలు. పాఠశాలలో విద్యార్థినులతో ఎంతోస్నేహంగా వుంటుంది. కపటమూ ఈర్ష్య యెరుగదు. అమాయకపు బాలికయని తల్లీ, తండ్రీగూడ తక్కిన పిల్లలకంటే ఎంతో ప్రేమతో చూస్తూవుండే వారు. శ్యామల అంత చాయగలది కాక పోయినను చక్కనికళ్లు, కోలముఖంకలిగి, ఒంకుల ఒంకులజుట్టు, నాజూకుగా వుంటుంది. శ్యామలకు విద్యయన్న ఎంతో ప్రేమ. అందు చేత ఆమెను తండ్రి హైస్కూల్లో చేర్పించాడు.

ఆహైస్కూలుపిల్లలు ఎంతో అల్లరిచేసినా ఎంత దుర్మార్గాలు చేసినా, శ్యామల ఊరకుండేది. మేష్టరు అడిగినప్రశ్నకు సరీగా ఆన్సర్ చెప్పినదని పైగా పిల్లలంతా మనస్సులో కుళ్లుకుంటూ ఎగతాళి చేసేవారు. కాని తనచదువేమో తానేమో చూచుకొని శ్యామల ఏమియు మాట్లాడక తన దోవన తాను వచ్చేది. ఇందువల్ల మొదట, హేళనచేసినప్పటి కీ తరువాత విద్యార్థినిలూ, ఉపాధ్యాయులూ గూడా ఆమె అంటే గౌరవముగా చూచేవారు.

శ్యామలకు మిత్రులులేరనే చెప్పనచ్చు. చాలా మితభాషి అయినందుచేత ఎవరూ అట్టే ఆమెతో స్నేహం కలిగించుకునేవారు కారు. కాని యేలాగో మేరీ అనే ఆమెతర గతి విద్యార్థికి ఆమెకు ఒకవిధమైన స్నేహం అలవడ్డది. ఒకరినొకరెంతో ప్రేమించు కొనేవారు, వారిద్దరికీ ప్రేమవున్నా గుణా లొకటిగాదు. శ్యామలకు చదువులో ఎంత శ్రద్ధో మేరీకంత అశ్రద్ధ. శ్యామలమాత్రం స్నేహితురాలికి పాఠాల్లో చాలా సహాయం చేసేది.

౨

రాత్రి 11 గంటలు అయింది. శ్యామల తల్లి, పిల్లలు, అంతా నిద్రపోతున్నారు. తండ్రిమాత్రం మేల్కొని యేదో వ్రాస్తున్నారు. శ్యామల పరీక్షలు దగ్గరకు వస్తున్నవని మూడురోజులబట్టీ పగలు అన్నం రాత్రి నిద్రలేకుండా చదువుతూ ఉన్నది. లైటుముందరకూర్చొని తెల్లవారితే పరీక్షలని తెల్లవార్లు చదవాలసిందే నను కుంటూ చదువులో నిమగ్నంఅయింది. ఇంతలోకే తలుపు కొట్టినశబ్దం ఉన్నట్టుండి వినిపించింది. శ్యామలకేమీ తోచిందిగాదు. భయసంభ్రమాలు పెనగొన్నాయి. లేచి తలుపు తిన్నంగా తియ్యంగానే మేరీ పరిగెత్తుకొని లోపలకొచ్చింది. ఆశ్చర్యంతో నోట మాటరాకుండా నిలుచుంది శ్యామల. మేరీ చిరునవ్వుతో శ్యామలవైపుచూస్తూ పయిటచాటున ఏమిటో దాచిపెట్టుకొని యిలా అన్నది.

"శ్యామలా! శ్యామలా! నీకు ఒకమంచి ప్రైజు తెచ్చాను."

"ఏమిటింత రాత్రివేళ ఆదుర్దాగా పరుగెత్తుకొంటూవచ్చి ప్రైజంటున్నావు. ఏమిటో సమాచారంచెప్పు త్వరగా" అంది శ్యామల ఆత్రంతో.

"ఆశ్చర్యం దేనికి. ప్రైజంటూవుంటే. నాకేమిస్తావు నీకిది తెచ్చినందుకు" అంటూ శ్యామలముఖానికేసి చూసింది మేరీ.

"అదేమిటో చూపించు. తరువాత ఇయ్యాలిసింది యిస్తాను"అని విసుగుకుంటూ ప్రశ్నించింది శ్యామల. ఇదిగో అంటూ పయిట చాటునవున్న కాగితం బయిటికితీసి "శ్యామలా, మన మింతకష్టపడి తెల్లవార్లు నిద్దరలేకుండా చదవటం అనవసరం. ప్రశ్నపేపరు తెలిసింది. ఈప్రశ్నలను గనుక పుస్తకంచూచి జవాబులు వ్రాసుకున్నామా అంటే మనం చులాకుగా ప్యాసుగావచ్చు. నీమీద ప్రేమచేత తెచ్చాను." అనిచెప్పి చేతికివ్వచ్చింది ప్రశ్నపేపరు. అదిచూచి శ్యామలకు ఏదో భయముగల అసహ్యమైన వస్తువును చూచినట్టు వళ్లుజలదరించింది.

ప్రశ్నపేపర్లు—వానిసినమ్ముకొని విద్యార్థులు పడేబాధలు చాలావిని కాపీ చేయడానికిగ్గాని దాన్నేనమ్ముకొని పాఠాలు చదువకుండా వుండేందులకుగాని శ్యామల మొదటినుండీ చాలా భయపడేది.అందుచేత,మేరీతో.

"ఆపాడుకాగితం నాచేతి కివ్వనక్కఱలేదు! అయినా ఆపేపరుచూచి వ్రాస్తే ఏమి లాభం. మనమంతట మనం చదివివ్రాస్తే లాభంగానీ, ఆపాడుపేపరు చూచివ్రాస్తే అన్యాయము కనుక నేను చూడను." అని గంభీరంగా చెప్పి తాను చదువుకొనడాని కారంభంచేసింది. మేరీకి ఇదంతా వింటూ చూస్తూవుంటే చాలా కోపం వచ్చింది. "నేను ఎంతోప్రేమతో దీనికోసం ఎంతోప్రయత్నించి నీకోసమని తెచ్చి నీకిస్తే నీవేమో ధర్మపన్నాలు చెప్తున్నావే. నేనొక్కదాన్నే ప్యాసవుతే కష్టంగావుంటుందని నీకుగూడ చూపిద్దామని తెచ్చాను. ఇది తీసుకో. నామాటవిను." అని బలవంతాన శ్యామలచేతిలో పెట్టింది. శ్యామల "ఇది నేను చూడ"నంటూ ఆవేశంతో చింపేసింది. మేరీకి పట్టరానంత కోపంవచ్చింది. "నీకోసమని ఇంతప్రేమతో తెస్తే నీవు నాయెదుటనే చింపినందుకు తగినశిక్ష అనుభవించి, చివరకు పశ్చాత్తాపపడతావులే." అనిచెప్పి చరచరా వెళ్లిపోయింది శాంతంగా చదువుకొంటూవున్న శ్యామలహృదయంలో చంచలనం పుట్టించి.

3

తెల్లవారింది, శ్యామల మరిరెండుమార్లు పుస్తకాలన్నీ తిరుగేసి అవసరంగా భోంచేసి పరీక్షకువెళ్లింది. గుండెదడతో మొదటిప్రశ్నాపత్రం జదివింది. అన్నీ తనకు తెలిసినే అవటంవల్ల చక్కగా ఆన్సర్ జేసింది. ఆసంతోషంతో మిగతా అన్నీ పేపర్లుగూడా ప్రతిదినం బాగావ్రాసింది. పరీక్షవుతానని గట్టి

నమ్మకం గలిగింది. శ్యామల తల్లిదండ్రులు గూడా చాలాసంతోషించారు. తప్పకుండా పరీక్షప్యాసవుతుంది గదా అనేనమ్మకంతో ఎఫ్. ఏ. కు చెన్నపట్నం పంపడానికి ఆలోచిస్తున్నాడు తండ్రిగారు. వేసవి సెలవుల్లో కులాసా వుండడానికని పినతల్లిగారి వూరికి ప్రయాణంపెడుతూంది శ్యామల. కాని నిద్రాహారాలు లేకుండా పరీక్షలకు చదివినందుచేత శ్యామలకు బడలికచేసి జ్వరం తగిలింది.

సుమారు ఒక వారంరోజులుఅయింది. ఒకనాడు వుదయం 8గంటలప్పుడు శ్యామల గదిలో పడుకొని చదువుకొనుచున్నది. ఇంతలోనే ఆమె తండ్రి మధుసూధనరావుగారు వాకిట్లోనుంచి శ్యామలా, శ్యామలా, అని కేక బెట్టుకుంటూ పేపరు చేతిలో పట్టుకొని గదిలోకివచ్చి "మీ పరీక్షపేపర్లు ఔటు అయినాయట. ఇంక 15రోజులకు మళ్లీ పరీక్షపెట్టారట. ఈ పేపరులోవేశారు." అని చెప్పేరు. ఆమాటవినేటప్పటికి అదివరకల్ల ప్యాసవుతానని మిక్కిలి ఉల్లాసంతోఉన్న శ్యామల ఒక్కసారితో కుప్పున కూలిపోయింది.

"చచ్చి చెడి సంవత్సరం చదివి పరీక్షకు వెళ్లి వ్రాసివచ్చిందొకరు. సంవత్సరంపొడవునా పుస్తకం ఎత్తకుండా యెట్లో ప్రశ్నాపత్రాలు సేకరించుకొని పరీక్షకువెళ్లింది యింకొకరు. కాని వారివల్లనే అందరికి కష్టం నష్టం జరుగబోతూఉంది. అలాచెపితే నమ్మేవాళ్లెవరు. ఇతరవాళ్లను మన్నించేవారెవరు. ఇంతకు ఈ మాయదారిప్రపంచంలో ఎవరో దుర్మార్గులుచేసినదానికి ఇంకొకరు అనుభవించవలసివచ్చేది తప్పదు." అని అనుకొన్నది. "మళ్ళీ పరీక్షలో నేను ప్యాసుగానండీనాన్నగారు."అని తండ్రిగారితోఅన్నది. నీరసంగా వున్నది. చదవలేదు. అయినా చదువకతప్పదు. మళ్లీ చదవటం ప్రారంభించింది. పరీక్ష రోజులు దగ్గరకువచ్చినై. శ్యామలకు వళ్లు ఇంకా బాగా నెమ్మదికాలేదు. పరీక్షరోజు వచ్చినది. శ్యామలకు మొదటవున్న వుత్సాహము లేదు. శక్తిలేదు. పైగా భయం. పరీక్షకువెళ్లింది. పరీక్షపేపర్లు వ్రాసింది.

ముందటి వుత్సాహంతో చదువలేదు. వ్రాయలేదు. పైగా ప్రశాంతహృదయంలో భయంజొరబడి మరీ కష్టం గలిగించింది. పరీక్షపేపరు బైటబడ్డాయని కోపంతో తిరిగి యిచ్చినపేపర్లు చాల కష్టంగా యిచ్చారు. అందుచేత శ్యామలకు ప్యాసవుతానని నమ్మకం ఎంతమాత్రమూలేదు. ఇంతకూ ఆమె యితరులుజేసిన తప్పుకు బలిగావలిసిందే గదూ?